

Lăstunul

Mirimirela

O ceață groasă și lăptoasă cuprinde zarea
Ca într-o joacă de copii, ți-aud chemarea.
Și fire de urzeală din argint mă năpădesc,
Mă înfășoară ca-ntr-un dans gingaș armenesc

Văd norii, lebede pe cerul nopții-ncetșat
În timp ce un lăstun pe ramul sorții acrobat
Își plânge,-și cheamă, își așteaptă-n zbor perechea
Ce nu mai vine. Bat-o vina, potârnichea

Ne-a păcălit pe amândoi cu cântul ei zurliu.
Te vei întoarce? mă-ntreb eu. Te-oi regăsi? nu știu
Gândea lăstunu-ndurerat, de vraja nopții
Încurcat. Și am rămas doi acrobați ai vieții

Pe sfoară de destin. Când din căușul cerului
Se varsă zorii-nmiresmați, răsfățul vântului
Blajin, mi-aduce-o caldă adiere, un suspin
Prin vocea ta ce îmi șoptește:"uite un lăstun"...

În fața mea, pe luciul dintre ape-n zbor ușor
Zăream lăstunul ce cânta răvășitor
Ca trubaduru-ndrăgostit, perechii sale mici
Care zăcea fără suflare lângă un prichici.

Am plâns și noi și cerul în primăvara 'ceea
Că bietului lăstun i-a asfințit perechea.
De-atunci, ca într-o joacă de copii ți-aud chemarea
Când ceața groasă și lăptoasă cuprinde zarea.